No. 7 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

[redacted] dat aldaar sedert geningen tijd bijna elken nacht de stoutste diefstallen plaats hadden, waarbij hoofdzakelijk de kelders en provisie-kamers der aanzienlijkste huizen werden berooid; de bijzonderheden gaven niet onduidelijk te kennen, dat de dieven naauwkeurig met de gelegenheden en verdere omstandigheden der huizen, die zij bezochten, bekend waren en de bijomstandigheid, dat de dieven veelal de gewone spijzen en dranken onaangeroerd lieten, en slechts de lekkernijen en de keur van fijne wijnen hunner waardig keurden, scheen het vermoeden te billijken, dat zij niet tot de mindere klassen der maatschappij zouden behooren. Op deze kelderdieverijën begonnen allengs ook verdere inbraken te volgen, bij welke het voornamelijk gemunt was op de kassen van beambten, die bekend staan als aanzienlijke kapitalen onder hunne berusting te hebben. Het aantal van deze diefstallen zoo geducht toenemende, dat men er reeds 42 telde, werd er eene burgerwacht georganiseerd om des nachts te patrouilleren; hierop namen de diefstallen een einde, maar toch heeft men het raadzaam geoordeeld, het personeel der nachtwachts en der policie-beambten te versterken. Intusschen was de aandacht gevallen op een persoon, die sedert het aanvangen van die diefstallen veel ruimere verteringen maakte, dan hij vroeger plagt te doen; en eindelijk was het vermoeden sterk genoeg, om tot de arrestatie te kunnen overgaan. Bij een onderzoek ten huize van den gearresteerde, heeft men niet minder dan 200 ledige flesschen, botervaatjes, provisievaatjes en in alles zoo vele gestolen voorwerpen gevonden, dat men dezelve op twee karren naar het policie-bureau heeft moeten vervoeren. Op deze eerste arrestatie zijn er weldra meerdere gevolgd, en waarschijnlijk zal men eerlang het geheele komplot in handen hebben. De tot dusverre gearresteerden behooren tot de mindere klassen.

— Den 4. dezer heeft te Stettin het volgende treurig geval plaats gehad, waaruit men kan zien, hoe gevaarlijk het is, de kagchels te vroeg digt te sluiten. Men had in de kostschool voor jonge jufvrouwen des avonds gestookt, en bij het naar bed gaan de pijp digt gedraaid. Des morgens vond men 12 meisjes door kolendamp verstikt. Onmiddelijk werd hulp aangebragt, daar al de geneesheeren toesnelden. Men was zoo gelukkig bij elf de levensgeesten weder op te wekken; acht kwamen geheel bij; doch drie bleven zeer ongesteld en zijn aan de gevolgen gestorven.

ENGELAND.

— Een dagblad van Jamaïca deelt het overlijden mede van een neger te Spanishouwer, genaamd *John Crowford Ricketts*, in den ouderdom van 142 jaren en 14 dagen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. Januarij. Eergisteren zag men veel volk voor een winkel Boulevard Poissonière eene buitengewone getruffelde kalkoensche-hen bewonderen, welke veel naar een schaap geleek. Dezelve woog 35 kil. en was met 20 kil. truffels versierd. Deze monsterhen was door een Belg voor 400 fr. gekocht.

— Voorleden vrijdag was het Normandisch stedje Bolbec van een regt jammerlijk voorval het tooneel, nopens hetwelk men de volgende bijzonderheden mededeelt:

In de Havrestraat, te Bolbec, woonden sedert langen tijd twee hoogbejaarde dochters, de jufvrouwen *Thevenin*, twee gierige vrouwen, die zooveel mogelijk allen omgang met de wereld schuwden, zooverre zelfs, dat weinige lieden uit de stad haar tweemaal 's jaars te zien kregen. Haar huis was op eene zonderlinge wijze ingerigt: terwijl eene der zusters sliep, hield de andere wacht, en elke ging beurtelings te bed, in hetwelk ook eene geliefde kat plaats nam. Vrijdag, om zes ure 's morgens, hoorde men in de wijk brand roepen: het huis der gezusters *Thevenin* brandde van binnen. Onmiddelijk snelden de bevolking, de overheden en de pompier derwaarts. De heer vrederegter te vergeefs de opening der straatdeur gröischt hebbende, deed dezelve met eene bijl open kappen, hetgeen vrij veel tijd wegnam, want die deur was met ijzeren staven, grendels, kettingen en sloten als toegenageld. Toen men binnentrad, was men van een ijsselijk tooneel getuige. In een benedenkamer lagen de jufvrouwen *Thevenin* geheel verbrand. De eene lag nevens haren stoel op den grond gevallen, en geleek treffend naar een kolenklomp; de andere, alhoewel minder misvormd, was door het vuur zoodanig ingekrompen, dat haar hoofd tot tegen de knieën kwam. Ook de kat had het lot harer meesteressen ondergaan, en werd op den zolder gebraden gevonden. Men vermoedt, dat het vuur is gekomen bij eene kaars, staande bij de wachthoudende zuster, welke door den slaap zal overvallen zijn geweest. Daarna zal het tot de bedstede zijn overgegaan, en zal de andere zuster verstikt hebben, eer zij kon wakker worden. Het vuur heeft slechts een half uur geduurd, en de schade is gering. De jufvrouwen *Thevenin*, die als dieparme lieden leefden, bezaten echter een groot vermogen. Zij waren eigenaressen van onroerende goederen, welke zij sedert eene halve eeuw niet gezien hadden; ofschoon zij slechts met eenen groven linnen rok gekleed gingen, verzekert men, dat in haar huis voor verscheidene duizende francs lijnwaad en kleederen is gevonden. De vrederegter heeft alles verzegeld.

— Over eenige dagen kwam een werkman van Wambrechies, arrondissement Rijssel, van den bakker, die hem geen duit krediet had willen geven, en vond onder wege een stukje van een dagblad, met eene oproeping der erfgenamen *M.* .... te Oostende. De man herinnerde zich, dat zijn vader hem dikwerf gesproken had van eenen rijken bloedverwant, in die stad woonachtig. Door bemiddeling van den dorps-notaris te regt geholpen, is het gebleken, dat dien werkman een erfdeel van 65.000 frs. was ten deele gevallen, en heeft hij vermeend zijn nieuw fortuin niet beter te kunnen inhuldigen dan met vijf duizend francs aan de armen uit te deelen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 10. Januarij. Een in aanbouw zijnde huis, staande schuins tegen over dat, hetwelk de Koning betrekt, wanneer Z. M. zich te Ostende bevindt, is ingestort, zelfs zoodanig, dat niet een steen op den ander is gebleven. Dit ongeluk heeft Vrijdag avond plaats gehad. Gelukkig hadden de werklieden het huis reeds verlaten, zoodat men geen menschenleven of ongeluk te betreuren heeft.

— Men kan zich geen denkbeeld maken van de verschrikkelijke armoede, die in de beide Vlaanderen heerscht en dezelve naar een tweede Ierland doet gelijken. De ellende is groot in de steden, maar ten platte lande is zij ten top geklommen; het is niet mogelijk dezelve te schetsen, want men kan die met geene te sombere kleuren afmalen of in te krachtige woorden uitdrukken; voedsel, kleeding, brandstof dit alles ontbreekt aan 150.000 armen in het land van Oost-Vlaanderen alleen, en de laatste winter heeft alle middelen van bestaan uitgeput.

NEDERLANDEN.

— Een brief uit Cadix bevat de tijding, dat Prins *Hendrik* der Nederlanden op den 29. November in die haven is aangekomen met het fregat de *Prins van Oranje*, om vrij belangrijke avarijen te doen herstellen, welke die bodem op zijnen togt van Gibraltar af had bekomen. De Prins, die aan wal gestapt was, is met al de aan zijnen rang verschuldigde eerbewijzingen ontvangen geworden, niet alleen door de overheden, maar ook door de geheele bevolking, en dit met te meer gevoel, daar H. D. fregat, op den eigen dag van deszelfs binnenloopen te Cadix, den kapitein en acht man van eene Spaanschen brik, welke schipbreuk geleden had, opgenomen had, zijnde vijf andere matrozen der equipage reeds verdronken, toen het Hollandsche oorlogsvaartuig den anderen schipbreukelingen den noodigen bijstand verleenen kon.

GOOR, den 10. Januarij. Wat hier bij menschen geheugen niet was voorgevallen, gebeurde eergisteren: in eene sloot vond men het lijkje van een pas geboren kind, in een doek gewonden en met een touw aan eenen boom gebonden, door eene bijt onder het ijs geschoven. Het duurde niet lang, of men was de moeder van hetzelve op het spoor en had men deze, eene jonge Israëlite Judith *C*...... genaamd, in verzekerde bewaring genomen, en, hoezeer zij in het begin alles ontkende, werd na een, door den heer kanton-regter alhier bewerkstelligd voorloopig onderzoek, weldra bevonden, dat zij het kind had ter wereld gebragt en hetzelve vervolgens nog ruim 36 uren had weten te verbergen.

Men zegt, dat, bij het op gisteren, door den Officier van Justitie bij de Arrondissements Regtbank te Deventer, in tegenwoordigheid van welgemelden kanton-regter, ingesteld nader onderzoek, door daartoe geroepene genees- of heelkundige, kenmerken aanwezig zijn bevonden, dat het kind geleefd en het ongelukkig schepsel, de moeder, bij herhaling getracht heeft zich van het leven te berooven.

SNEEK, den 8. Januarij. IJs, bruikbaar voor den schaatsrijder, levert in ons waterrijk oord vele vermaken en genoegens op, maar ook bijna altijd voor sommigen, die onbedachtzaam op hetzelve te werk gaan, de weg naar droevige ongelukken, ja naar den dood. — Deze waarheid is thans weder bevestigd in twee jonge dochters, te Bolsward wonende, die zich den 6. op schaatsen verlustigden, en, in den vooravond van dien dag, bij het dorp Tjerkwerd beide door het ijs gezakt en verdronken zijn.

UTRECHT, den 12. Januarij. Vroeger hebben wij een berigt medegedeeld, dat de landlieden over de vele muizen op het land klaagden, die de wortelen van het gras afknaagden. De ingetreden winter, met afwisselende hevige vorst, sneeuw en dooi, heeft deze nadeelige dieren veelal op het land gedood; doch vele hebben een toevlugtsoord gezocht in de hooibergen, alwaar zij beter tegen het gure winterweder beschut zijn. Op sommige plaatsen in deze provincie zijn de landlieden verlegen met die plaag, daar de koeijen van het hooi, uit deze bergen, die van duizenden muizen krielen, veelal niet willen eten.

— Men berigt ons als zeker, en de bron is geloofwaardig, dat de zaak van den Oost eindelijk hare volkomene beslissing heeft erlangd, dat mgr. *Grooff* niet naar den Oost zal teruggaan, maar, belast met eene buitengewone zending, als visitator Apostoliek, naar Suriname vertrekken zal. *(de Tyd.)*

— Men schrijft ons:

„Het gerucht van een aanzienlijk te kort in 's lands schatkist blijft voortdurend aanhouden; sommigen spreken van 20 à 25 millioenen."

Anderen beweren dat die geruchten opzettelijk en op hooger last, worden uitgestrooid, door ambtenaren van het ministerie van financien, met het doel om ons des te gemakkelijker eenige wezenlijke, maar minder aanzienlijke tekorten te doen aannemen..... *(de Burger.)*

Boekbeschouwing.

Lodewijk XVII en Gruau de la Barre.

Het verschijnen van de eerste aflevering van een werk, 't welk handelen zou over LODEWIJK XVII, de laatste wettige Koning van Frankrijk, die op den tienden Augustus 1845 te Delft overleden was, moest wel bevreemding en belangstelling opwekken.

Het aanweren van den buitengewonen persoon, die zich HERTOG VAN NORMANDIE noemde, en die gedurende eenige maanden in Nederland had verkeerd, alwaar hij in eenige der voornaamste steden de oplettendheid tot zich had getrekken, was bij een aantal menschen bekend geworden. Zonder uitzondering, had ieder die hem naderde, hem met eerbied beschouwd. LODEWIJK XVII, de zoon van LODEWIJK XVI en MARIA ANTOINETTE VAN OOSTENRIJK, in Nederland te zien verschijnen! dit was bijna ongeloofelijk. Deze was voor dood verklaard, voor dood gehouden, althans sedert zijne gevangenschap in den tempel verdwenen, en

Mahomedaansche overlevering omtrent Adam.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Toen God daarop Adam voor zijn gansche leven zijne nabijheid onttrekken wilde, stiet deze een geluid uit, dat de gansche Aarde er van daverde. De Albarmhartige breidde daarop zijne genade nog verder uit en beval hem, eene wolk te volgen, die hem naar eene plaats zoude voorgaan, die juist tegen over den Hemelstroon gelegen is, en op de plaats eenen tempel te bouwen. Trek een kring om dien tempel, sprak God tot Adam, en ik ben zoo nabij u als de Engelen, die zich om mijnen troon scharen bij mij zijn. Adam, die nog altijd even groot was, als God hem geschapen had, legde in weinige uren den weg van Indie naar Mekka af, waar de wolk, die hem ten leidster diende, staan bleef; op den berg Arafa; in de nabijheid van Mekka, vond hij ook tot zijne groote vreugde Eva weder, en van daar heet ook deze berg Arafa (van weten, weder herkennen). Zij begonnen nu te zamen een tempel met vier poorten te bouwen; de eene heette Adamspoort, de andere Abrahamspoort, de derde Israelspoort, en de vierde Mahometspoort. Gabriel had hun het plan van dit gebouw gebragt, en tegelijkertijd, een schitterend edelgesteente, dat later door de zonden der menschen bevlekt en zwart werd. Deze zwarte steen het grootste heiligdom der Kaaba, was oorspronkelijk een Engel, die de bestemming had den beproevingsboom te bewaken, en Adam, ingevalle hij tot denzelven naderde, te waarschuwen. Wegens zijne nalatigheid werd hij in een steen veranderd, en zal eerst op den dag des geregts weder zijne vroegere gestalte aannemen en tot de andere Engelen terugkeeren. Gabriel leerde daarop Adam ook alle de ceremonien van de bedevaart, gelijk zij later door Mahomed zijn ingesteld geworden, en eerst toen de feestdagen voorbij waren, in eenen nacht van Donderdag op Vrijdag, werd het hem weder vergund, Eva te omarmen.

Op den volgenden morgen keerde Adam met zijne vrouw naar Indie terug, waar hij tot zijnen dood woonde, maar ieder jaar deed hij eene bedevaart naar Mekka, tot hij zijne oorspronkelijke gestalte verloor en nu nog slechts eene lengte behield van zestig ellen. De oorzaak van zijn ineenkrimping was, volgens het geloof der leeraren van de overleveringen, zijn schrik en zijne smart over den moord van Abel. Eva baarde namelijk behalve hare beide zonen Kabel en Abel nog verscheidene dochters, die Adam aan zijne zonen uithuwde. Maar toen hij de schoonste van dezelve aan Abel tot vrouw wilde geven, was Kain ontevreden en vroeg haar zelf ten huwelijk, hoewel hij reeds eene vrouw had. Adam liet de uitslag der zaak aan den Hemel over en zeide tot zijne zonen: Brengt ieder den Heer een offer toe, en die, wien God een teeken van zijn welgevallen daaraan geven zal, die huwe haar. Abel offerde een vet ram, hetwelk door vuur van den Hemel verteerd werd, maar Kain eenige vruchten, die op het altaar onaangeroerd liggen bleven. Kain werd hierop van nijd en haat jegens zijnen broeder vervuld, maar hij kende geen middel, om hem uit den weg te ruimen. Daar plaatste zich op zekeren dag Iblis voor hem, terwijl hij met Abel in het veld was, nam eenen steen op, en verpletterde daarmede den kop van eenen wolf, die hem naderde. Kain volgde dit voorbeeld en sloeg met eenen grooten steen op Abels hoofdschedel, zoodat hij levenloos ter aarde zonk. Daarop nam Iblis de gedaante van een raaf aan, en doodde eenen anderen raaf, groef met zijnen snavel een gat in de aarde, legde den dooden raaf daarin en bedekte hem weder met de uitgegraven aarde. Hetzelfde deed ook Kain met Abel, zoodat Adam in langen tijd

in Nederland was niets bekend geworden van 't geen over het bestaan van dien afstammeling der vermoorde ouders aan weinigen met zekerheid bekend was, maar 't geen voor de geheele wereld onzeker was gebleven. Terwijl dus elk, die den hertog van Normandie zag of met hem sprak, twijfelde of niet kon gelooven, omdat hij 't zich niet verklaren, of het niet beslissen kon, was er echter niemand, die niet doordrongen was van ontzag voor het gelaat, voor de houding, voor het voorkomen en wat meer zegt, voor het gedrag van den man, die de schoonste hoedanigheden, waardoor een mensch kan uitblinken en aan anderen behagen, in zich vereenigde.

Terwijl slechts zeer weinigen zich overtuigd konden houden, dat hij waarlijk de gevangene van den tempel, de zoon der koningin, het hoofd van het geslacht der *Bourbons* was, en wettig koning van Frankrijk door geboorte, erfopvolging, streed het met elks overtuiging hem den naam te geven dien hij verdiende, in de veronderstelling, dat hij dit niet ware. Wat hij zeide en verigtte verbood dat; Daarenboven, die niet geloofde, dat LODEWIJK XVII leefde, kon niet bewijzen en geen verklaring geven van een geloof, dat hij dood was. Geschiedkundig is het waar, dat voor deszelfs dood of graf geen bewijs is.

De onzekerheid bleef dus over; en de beschouwing van den persoon, voor denwelken men stond, stortte den geest getuigenis in der mogelijkheid, dat hij het was.

Moeite om te overtuigen deed hij niet, daarvoor was hij niet hier gekomen, daarvoor hield hij zich hier niet op; niettemin verzelde hem zijne geschiedenis en hij kon geen verblijf kiezen, of men zeide van hem wat hij zelf zweeg, of slechts ten deele zeggen wilde.

Zoo werd hij van iedereen bejegend, als ware hij degeen, dien hij voorstelde; en ieder zou het luid hebben uitgeroepen, indien vijftig jaren wereldgeschiedenis niet waren voorbij gegaan; als of het geene waarheid was. Wie durft tegen de handelingen van dat tijdvak openlijk opstaan, die niet kan bewijzen? Maar hoe menigmaal gelooft men toch niet op de inspraak van zijn gemoed, op de toedragt en zamenloop van omstandigheden? Hoe menigmaal gelooft men aan gebeurtenissen, die krachtiger op den mensch werken dan 't bewijs, hetwelk in het openbaar als bewijs wordt aangenomen, maar waarvan de misdaad of de kunst de bezorgers zijn.

Wie durft het beleid der staatkunde van 50 jaren, openlijk van misleiding, van bedrog, van misdaden beschuldigen; maar wie, die dit niet openlijk durft te doen, spreekt dezelve daarvan nogthans in stilte vrij? De tijd, de vrijheid van het oordeel en de ontdekking van het geen nu vrij kan verborgen gehouden worden, zal nog zooveel openbaren. Wat geen heldendaad van het leven vermag, wordt eene verrigting van den dood.

Wat men hier niet als stelling in het openbaar durfde verdedigen, had men in stilte reeds aangenomen, en ieder, die met den vreemdeling sprak, erkende in hem den vorst, en eerbiedigde het ongeluk.

Die vreemdeling dan, aan welken Nederland, door de duistere hand eener staatkunde van hartelijke verstandhouding tot plaats van aanhouding en van verblijf uit nood werd, omdat zijne veiligheid aldaar eene verdediging zou gevonden hebben, die alle onwettige aanranding zou hebben getrotseerd, had Nederlands herbergzaamheid tot eer kunnen verstrekken. Het bewaarde en beschermde in hem althans de gewigtigste geheimen, die tot magt en vermogen leiden konden, indien aan wetenschap, aan regtvaardigheid, aan deugd en aan moed, boven onwaarheid, bedrog, misdaad, vrees en volksbehagen de voorkeur gegeven werd.

Omdat de vreemdeling overal verloochend, vervolgd, gelasterd en berooft was geworden, nergens misdadig, maar overal goeddoende, was bevonden geworden, kon men in Nederland geene vervolging tegen hem regtvaardigen. Hij moest er blijven daar hij overal elders te veel was; hij was er veilig, omdat hij zijne deugden medebragt; hij werd geëerd, omdat de adel van zijn gelaat afstraalde, liefelijkheid van zijne lippen vloeide, zijn hoofd de zetel van een ongemeen verstand was, en zijne hand wist daar te stellen, wat geen ander hoofd wist uit te vinden.

Indien hij dan de zoon van den ongelukkigen LODEWIJK niet mogt zijn, dan eerbiedigde hem nog elk als een koning uit het volk, dien men tot koning zou gekozen hebben. Was hij dit niet door geboorte, hij was het van natuur en van aard.

Het raadsel, hetwelk de staatkunde niet in het openbaar ten toets had durven brengen, daar het de staatkunde kon beschaamd maken, en gansch Europa en de wereld in verbazing doen blozen, zou zich in stilte te Delft hebben ontwikkeld.

Indien echter iets geschikt was om iemand te versterken in de meening, dat de vreemdeling was degeen waarvoor hij zich deed kennen, dan was het de gebeurtenis die voorviel, op het oogenblik, dat hij aan de vervolging ontkomen, den grondslag leggen zou tot eene betere toekomst dan waaraan hij zoo even ontworsteld was.

Hetzelfde noodlot 't welk den deugdzamen LODEWIJK en de heldhaftige MARIA ANTOINETTA naar het schavot had gevoerd; 't welk de godvruchtige ELIZABETH niet spaarde, den hertog VAN BERRIJ onder de hand eens moordenaars deed sneven en daarentegen den graaf VAN PROVENCE als LODEWIJK DEN XVIII den troon deed beklimmen, dien hij had begeert en er later den zoon van EGALITÉ met zijne nakomelingschap op heeft toegelaten; dat zelfde noodlot, neen dat zelfde voor ons onverklaarbaar en toch in hooger sfeer zoo verklaarbaar godsbestuur, voorkwam de verheffing van den zoon uit de vernedering, waaruit hij stond te treden en liet de wereld nog onder de uitkomsten der staatkunde, die met zooveel ongeregtigheid beladen is en de wereld heeft kunnen begoochelen; zullen zij die zich gestadig op dat Opperwezen beroepen, het wagen te beweren dat zijn bestuur of toelating vreemd is aan deze dingen. Hoe is dat alles dan overeen te brengen, waar is de regtvaardigheid? De vreemdeling dacht niet alzoo! Hij zag dat verband der dingen in. Onderwerp van die groote lotgevallen, deelgenoot, getuige der rampen, lijder met zijne verheven ouders, geschiedbewaarder van den tempel en van de geheimste gebeurtenissen, waaraan MARIA THERESIA, de hertogin VAN ANGOULÊME, hem zou hebben moeten herkennen, indien zij van zich had kunnen verkrijgen de proef tusschen de waarheid en den logen door te staan, begreep hij het verband, 't welk er tusschen de wanbedrijven van zijn geslacht en het leed waaronder hij in vernedering sterven moest, bestond.

Het is ons oogmerk niet van hem te spreken zoo als hij zich tusschen de wereld en de Godheid, tusschen het kwaad en de straf gevoelde. Die hem van nabij kende, weten dit. Voor hen, had die dood iets verheven bedroevends, maar niets ongemeen met zijne lotgevallen en met den keten der rampen waaraan hij sedert zijne geboorte door de hand der misdaad had gekluisterd moeten worden. — Te veel — het zou ons verder voeren, dan waarvoor wij dit bestemmen.

Toen hij te Delft op de gewone begraafplaats naar de grafkelder werd gedragen, werd hij niet in den kelder nedergelaten, gelijk een vreemdeling, zonder vrienden, bekenden of vereerders. De talrijke schare van aanzienlijke mannen, die Delft naar deszelfs militaire en wetenschappelijke instellingen oplevert, en die de laatste hulde bragten aan het verbrijzeld ongeluk, waren op die plegtige plaats, overtuigd, dat de geheimzinnige vreemde meer moest zijn dan men openlijk durfde erkennen; en dat zij, die hem zijnen staat ontkenden, ten minste moesten kunnen zeggen wie hij was.

Is dan de luisterrijke ongelukkige, wiens dood den 10. Augustus 1845 de geheele stad Delft met rouw en teleurstelling vervulde, waarlijk KAREL LODEWIJK, of, zoo als hij later in 1789 na de dood van zijn ouderen broeder LODEWIJK KAREL genoemd werd, de hertog van Normandië LODEWIJK XVII geweest. Dit is de waarheid waarvan de heer GRUAU DE LA BARRE, die gedurende 10 jaren dagelijks met den afgestorvene heeft verkeerd, op zich genomen heeft, niet alleen tot Delft en Nederland, maar ook tot Europa en tot de wereld te spreken.

Belangrijk is dit onderwerp, want met den dood van den man, dien wij naar zijne openlijke bekendheid voortaan hertog van Normandië zullen noemen, is wel zijn ligchaam, maar het beginsel niet aan de aarde wedergeven.

In Nederland, werwaarts dit beginsel met den persoon verstooten werd of in de oostenrijksche staten of in Engeland, waar steeds van alle beginselen een overblijfsel wordt bewaard, kon dit beginsel weder licht en veerkracht krijgen, dan het werd onderdrukt.

De hertog *van Normandië* heeft acht kinderen nagelaten, vijf zonen en drie dochters, en dus in den eersten graad meerder dan alle leden van het geslacht der Bourbons te zamen, die den ouderen tak meenden afgehouwen te hebben. Noch de gestorvene, noch de overgeblevenen, gedragen zich als pretendenten, zij zijn voor niemand gevaarlijk door bedoelingen. Maar gelijk KAREL LODEWIJK, indien hij de hertog *van Normandië* ware, door zijn aanwezen, lotgevallen en karakter gevaarlijk had kunnen worden voor het onregt, even als de waarheid voor den logen zoo blijft ontegenzeggelijk dat zijn geslacht, hetwelk thans in Delft leeft, deszelfs vader zou blijven vertegenwoordigen; en indien men in 1830 niet, *zeer juist berekend*, den grondslag der wettigheid eene andere fictie had gegeven deze onmiskenbaar de wettig geregtigden zouden zijn, die in 1814, als het eenig principe aangemerkt werden, waartoe men na den val van hem, die zich in de plaats van alle koningen stelde, zijn toevlugt moest nemen. *(Vervolg hierna.)*

MENGELINGEN.

Het Visschertje.

(INGEZONDEN.)

Een visschertje in het schuiflend lies
Zit reeds bij 't morgenrood,
Terwijl het zuidewindje blies,
En 't beekje kabblend vloot.
Hij zat zoo wakker en zoo blij,
Hield trouw den dop in 't oog;
Het mande-korfje stond ter zij
Op d' oever steil en hoog. —
Hoe listig ook het baarsje waar',
Nog sluwer was de guit,
Hij lokte — trots een' toovenaar.—
Den een' na d' anderen uit.
Hij sloeg de vischjes een voor een
Al spartlend uit het nat:
Neen, sprak hij, geen genoegen, geen,
Dat ik wel hooger schat!
Reeds menig, menig baarsje lag
In 't korfje neêrgevlijd,
Waarin hij welgevallig zag
Zijn maal voor d' etenstijd. —
Daar komt een schelmsch boerinnetje aan,
Zoo frisch als melk en bloed:
Bij 't visschertje is zij blijven staan,
Dat nog geen argwaan voedt.
Maar als hij achteromme ziet,
Vergeet hij wat hij doet
Het korfje stort daar in den vliet,
Verschoven door zijn voet. —
Gevangen *vischjes, gij zijt vrij,*
Wat onheil, welke smart!
Maar hoe het kwam, of hoe het zij,
Gevangen was *zijn hart. —*

7 Jan. 1847. T.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Januarij. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Pauline, T. H. Wuncke, Bordeaux, wijn; komt binnen de haven.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14 Januarij 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845) . .	- 11 50	W. Paardenboonen .	f 8 50
N. dito dito	- 12 40	W. Gr. Erwten . .	- 12 00
O. Walch. Tarwe (1845)	- 11 75	W. Witte dito . . .	-
Nieuwe dito	- 12.50	Z. Paardenboonen .	- 8 00
O. Rogge (1845) . .	- 10.00	N. Z. Gr. Erwten . .	- 11.50
N. dito	- 10 50	W. Koolzaad	-
Winter garst (1845)	- 6.80	Zomer dito	-
Zomergarst	- 6.25	Raapolie . .	f 38.50 p. v.
Haver	-	Patentolie . .	- 46.50 -
Boekweit	- 8 00	Lijnolie . .	- 35.50 -
W. Witteboonen . . .	- 12 00	Lijnkoeken f .	de st.
Dito Bruineboonen .	- 12 75	Raapkoeken . .	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 "
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

niet vernam, wat van hem geworden was en uit angst en verdriet in een kromp. Eerst toen hij zekerheid bekomen had van het lot zijns zoons, begon hij zich te troosten, en zich aan den wil van zijnen Schepper te onderwerpen. Dit geschiedde op de volgende wijze: De Engel Gabriel bragt namelijk Adam op Gods bevel op zekeren dag, nadat hij langen tijd van in het wild groeijende planten, van vruchten en dieren geleefd had, benevens twee stieren en allerlei bouwmans gereedschap, en toonde hem hoe de grond geploegd en de vrucht gezaaid en geoogst moest worden. Maar de ploeg bleef plotseling, trots alle aangewende pogingen van de stieren, steken. Adam sloeg de stieren: toen vroeg hem de oudste van dezelve: waarom mishandelt gij mij? Adam antwoordde omdat gij den ploeg niet verder trekt, — „Heeft God u, toen gij hem ongehoorzaam waart, ook zoo geslagen?" — Adam bad tot God! „zal het, nadat gij mij genade geschonken hebt, aan ieder dier vrij staan, mij aan mijne overtreding te herinneren?" van dit oogenblik af ontnam God alle dieren de spraak. Daar intusschen de ploeg niet verder was te brengen, groef Adam de aarde op en vond het nog kenbaar lijk van zijn zoon Abel. Toen de vrucht was afgemaaid, leerde Gabriel aan Eva, hoe die gemalen en gekneed moest worden, daarop moest Adam een bakoven bouwen, en Gabriël bragt vuur uit de hel, dat hij echter vooraf zeventig malen in de zee afwiesch, anders zou het de Aarde met al wat er op was verteerd hebben. Toen het brood gebakken was, zeide Gabriel tot Adam: dat is uwe spijs en die van uwe nakomelingschap. Maar hoewel Adam reeds over het vermoeijende van het ploegen zooveel tranen vergoot, dat zij in plaats van regen het zaad week en vruchtbaar maakten, werden toch de latere menschen wegens hunne zonden tot nog zwaarder arbeid veroordeeld. Reeds onder Idris (Henoch) was het koorn nog maar zoo groot meer als een ganzenei; onder Elias werd het als een hoenderei, onder Christus, toen de Joden hem dooden wilden, als een duivenei, en eindelijk onder Uzeir (Esra) kreeg het de gedaante die het nog heeft.

Nadat Adam en Eva in alles, wat den akkerbouw en de kookkunst betreft, genoegzaam onderwezen waren, bragt Gabriel een lam en wees Adam hoe het in den naam Gods geslacht worden, hoe hij er de wol afscheeren en de huid afstroopen en bereiden moest. Eva moest daarop onder zijne leiding de wol spinnen en weven; en eerst voor zich een sluijer en daarna voor Adam een onderkleed maken. Het eerste menschenpaar onderwees hunne achter- en het-achter-kleinkinderen, van welke zij er volgens sommigen 40,000, volgens anderen 70,000 in leven zagen, in alles wat Gabriel hen geleerd had. Nadat namelijk Abel vermoord en Kain door een engel, met de bloedwraak belast, gedood was, baarde Eva eenen derden zoon Seth, die vader werd van vele zonen en dochteren, en van wien ook alle volgende Profeten afstammen. Eindelijk naderde Adams negen honderd en dertigste levensjaar; de doodsengel kwam tot hem in de gedaante van een leelijken bok, en begeerde zijne ziel; de aarde spleet onder zijne voeten en verlangde zijn ligchaam terug. Adam beefde van schrik en zeide tot den doodsengel: God heeft mij een levensduur van 1000 jaren toegelegd, gij komt te vroeg. Hebt gij niet, antwoordde de doodsengel, zeventig jaren weggeschonken aan den Profeet David? Toen Adam dit ontkende, want hij had het inderdaad vergeten, trok de doodsengel den giftbrief uit zijn baard en legde die Adam voor, waarop deze zijne ziel gewillig overgaf. Zijn zoon Seth wiesch en begroef hem, nadat de Engel Gabriel, volgens sommigen, God zelf, den zegen over hem uitgesproken had, wat ook bij Eva geschiedde, die juist een jaar na hem stierf. Over hun graf zijn de geleerden het niet eens. Sommige overleveringen noemen Indie, anderen den berg Kubeis of Jerusalem. God alleen is alwetend! (Pr. P. C.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].